

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὁπηρεσίᾳ καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμένου Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ

Ετησία δρ. 10.—

Ἐξέμηνος » 5,50

Τριμήνιος » 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἀκάστου μηνός.

Ἐξωτερικοῦ

Ἐτησία φρ. χρ. 12,50

Ἐξέμηνος » 6,50

Τριμήνιος » 3,50

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ — ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ἐν Ἀθήναις, 31 Μαρτίου 1918

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐσωτερικ. λεπ. 20. Ἐξωτερικ. λεπ. 25

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπτὰ 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 25ος

Ἔτος 40όν.—Ἀριθ. 18

Η ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΝΗΣΟΣ

[Μυθιστόρημα ὑπὸ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ]

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'. (Συνέχεια)

—Σωστό!...ψιθύρισε ὁ ναύτης.

—Ἄν ἀφίναμε νὰ χαθῇ, ἐξακολούθησε ὁ μηχανικός, μιὰ εὐκαιρία ποὺ μᾶς παρουσιάζεται, μπορεῖ ἀργότερα νὰ τὸ μετανοιώναμε, γιατί ποῖος ξέρει τὸ μέλλον!

Ἀποφασίσθηκε λοιπὸν νὰ πᾶνε στὸ Πόρτο-Μπαλλόνι ὁ Ναβ καὶ ὁ Πέγκροφ καὶ ἐκεῖ νὰ νάψουν μιὰ μεγάλη φωτιά, ποὺ ἡ λάμψη της θὰ τραβοῦσε βέβαια τὴν προσοχὴ τοῦ βρικιοῦ.

Ἀλλὰ τὴν στιγμὴν ποὺ ὁ Πέγκροφ καὶ ὁ Ναβ ἐτοιμάζονταν νὰ φύγουν, τὸ πλοῖο ἄλλαξε δρόμο καὶ τρεβήξε ἴσια πρὸς τὸ νησί, πρὸς τὸν ὅρμον τῆς Ἐνώσεως. Κι' ἐτρεχε καλὰ τὸ βρικό, γιατί πολὺ γρήγορα ἐπλησίασε.

Ἦταν περιττό, γιὰ τὴν ὥρα, νὰ πᾶνε στὸ Πόρτο-Μπαλλόνι. Καὶ ξανάδω-αν ἔς τὸν Ἀὐρτώ, τὸ κιάλι, γιὰ νὰ κυττάξῃ καλλιτέρα τὸ πλοῖο ἐκεῖνο καὶ νὰ πῇ θετικὰ ἂν ἦταν ὁ Δοὐγκαν ἢ ὄχι. Γιατί καὶ τὸ θηλαμηγὸ τοῦ λόρδου Γκλήναρθεν ἦταν κατ'εξοχὴν βρικό. Τὸ ζήτημα λοιπὸν ἦταν νὰ ἰδοῦν ἂν ἀνίμεσα στὰ δυὸ κατάρτια ὑψώνετο καὶ καπνοδόχος.

Τὸ πλοῖο δὲν ἀπεῖχε τώρα παρὰ δέκα μίλλια καὶ ὁ ὀρίζων ἦταν ἀκόμα καθαρὸς. Ὁ Ἀὐρτὼν μπόρεσε νὰ τὸ κυττάξῃ καλὰ καὶ, καταιβά-ζων πάλι τὸ κιάλι του, εἶπε:

—Ὁχι, δὲν εἶνε ὁ Δοὐγκαν!...Δὲν μπορεῖ νὰ εἶνε!

Τότε πῆρε τὸ κιάλι ὁ Πέγκροφ, κύταξε κάμποσο τὸ πλοῖο καὶ εἶπε πῶς ἦταν πράγματι βρικό τριακοσίων ὡς τετρακοσίων τόννων, καλοχτισμένο καὶ καλοεργατωμένο, γιὰ νὰ τρέχῃ πολὺ. Ἀλλὰ σὲ ποιά ἐθνικότητα ἀνήκε, αὐτὸ δὲν μποροῦσε ἀκόμη νὰ τὸ πῇ.

—Καὶ ὅμως, ἐπρόσθεσε, μιὰ σημαία κυματίζει στὴν κεραία του μόνον ποὺ δὲν διακρίνω τὴ χρῶμα ἔχει.

—Ὑστερ' ἀπὸ μισὴ ὥρα, θὰ τὸ ξέ-ρουμε καὶ αὐτό, εἶπε ὁ ρεπόρτερ. Ἀλλὰς τε εἶνε φανερό ὅτι ὁ πλοίαρχος αὐτοῦ τοῦ καραβιοῦ σκοπεύει νὰράξῃ ἐδῶ. Ἀλλοιῶ-τικα, γιὰ ποῖο λόγο θάμπαινε στὸν ὅρμος; Ὡστε ἂν ὄχι ἀπόψε, αὐριο ὅμως χωρὶς ἄλλο, θὰ τὸν γνωρίσουμε.

—Ἀδιόφορο! εἶπε ὁ Πέγκροφ. Καλ-λίτερα νὰ ξέρῃ κανεὶς ἀπὸ πρὶν μὲ ποῖον ἔχει νὰ κάνῃ, γι' αὐτὸ δὲν θὰ μοῦ κακο-φαίνονταν καθόλου νὰ ἐδλε-πα ἀπὸ ἀπόψε τὰ χρώματα αὐτοῦ τοῦ κυρίου.

Μιλῶντας ἐτσι, ὁ ναύτης δὲν ἄρνε το κιάλι.

Ἀρχίζε νὰ βραδυάζῃ καὶ, βραδυάζοντας, ἐπερτε καὶ ὁ αἶρας τοῦ πελάγου. Ἡ ση-μαία τοῦ καραβιοῦ δὲν ἐκυ-μάτιζε πια ἀπλωμένη καὶ ἔ-τσι: ἦταν πρὸ δύσκολο νὰ τὴν γνωρίσῃ κανεὶς.

—Δὲν εἶνε ἀμερικάνικη, ἔλεγε κάθε τόσο ὁ Πέγκροφ, οὔτε ἀγγλική, γιατί τὰ κόκκινά της θὰ διακρί-νονταν εὐκολα. Δὲν εἶνε οὔτε γαλλικὴ...οὔτε γερμα-νική...Δὲν εἶνε ἡ ἄσπρη ση-μαία τῆς Ρωσίας οὔτε ἡ κίτρινη τῆς Ἰσπανίας...Φαί-νεται σα μονόχρωμη...Μὴν εἶνε χιλιανή;...Μα ἡ ση-μαία τῆς Χιλῆς εἶνε τρί-χρωμη. Γιαπωνέζικη;...Μα ἡ σημαία τῆς Ἰαπωνίας εἶνε κίτρινη καὶ μαύρη, ἐνῶ αὕτη...

Τὴν στιγμὴν ἐκείνη, μιὰ τελευταία πνοὴ τῆς αἰῶας ἀπλωσε τὴν ἄγνωστη σημαία. Ὁ Ἀὐρτὼν ἀρπάξε τὸ κιάλι, ποὺ εἶχε ἀρτίη ὁ ναύτης, τὴν ἐκύτταξε καὶ, μὲ ὑπό-κωφη φωνή, εἶπε:

—Ἡ μαύρη σημαία! (*)

Πραγματικῶς, ἓνα μαῦρο

(*) Ὡς εἰκόνα προηγ. φύλ-λου, σελ. 138.

«Ὁ Ἀὐρτὼν ἀτάθηκε νὰκούσῃ...»

πανί εκυράτιζε στην κεραία του πλοίου εκείνου, που με όλο τους τόνους τότε τώρα μπορούσαν να το θεωρούν ύποπτο.

Εδύνατο λοιπόν αληθινά τα προαισθήματα του μηχανικού; Το βρήκι ήταν πειρατικό; Και τι έγυρευσε στη νύσο Λίγκολν; Έβλεπε μια άγνωστη γη κι έρχονταν να την χρησιμοποιήσει γι' αποθήκη των κλοπιμαίων φορτίων; Η νάνα-καλύψη στής άκτής της κανένα όρμο προφυλαγμένο, άσυλο για τους χειμωνιάτικους μήνες;... Το τίμιο λοιπόν νησί των άποίκων θα γίνονταν τώρα άτιμο λημέρι, όρμητήριο ληστοπειρατών, πρωτεύουσα να πούμε της πειρατείας του Ειρηνικού;

Όλες αυτές ή σκέψεις γεννήθηκαν στο νου των άποίκων. Γιατί δεν ύπήρχε άμφιβολία, ότι ή μαύρη εκείνη σημαία ήταν πειρατική. Ήταν ή σημαία που θα είχε τώρα κι' ο Δ ο υ γ κ α ν, αν επιτύχαιναν τα έγκληματικά σχέδια των πρώην συντρόφων του "Αύρων.

—Φίλοι μου, είπε ο Κύρος Σμιθ, είτε το πλοίο αυτό πρόκειται να μείνη, είτε να φύγη χωρίς ναποδιέαση το πλήρωμά του, έμεις δεν πρέπει να φανερώσουμε την έδω παρουσία μας. "Ας κάμουμε ό,τι μπορούμε για να κρυφθούμε. Ο άνεμόμυλος, εκεί πάνω, θα μάζε-πρόδιδε. "Ας τρέξουν ο "Αύρων κι' ο Ναβ να το βγάλουν τα φτερά. "Ας σκεπάσουμε με πυκνότερα κλαδιά και τα παράθυρα του Γρανιτίνου Παλατιού. Και να μην ανάψουμε κανένα φως. Τίποτα, τέλος πάντων, άς μην προδώση την παρουσία ανθρώπου 'ς αυτό το νησί.

—Και το καίκι μας; ρώτησε ο Χάρμπερτ.

—Είνε κρυμμένο καλά στο Πόρτο-Μπαλλόνι, αποκρίθηκε ο Πέγκροφ· δεν πιστεύω να το ξετρυπώσουν αυτοί οι παλάνθρωποι.

Η φρόνιμες διαταγές του μηχανικού έξετελέσθησαν άμέσως. Ένφ' ο Ναβ κι' ο "Αύρων έπαιρναν τα μέτρα τους άπάνω στην Τερψιθέα, οι συντρόφοι τους έτρεξαν στο δάσος της "Αγαλλιόδας και κουβαλήσαν κισσούς και θάμνους για τα παράθυρα. Κι' άφου τα τοποθέτησαν σε τρόπο ώστε να φαίνονται σε μια φυσική βλαστήσι στον γρανιτίνο τοίχο, έτόιμασαν και τα όπλα τους και τα πολεμοφόδια, να τάχουν πρόχειρα για κάθε ένδεχόμενο.

—Φίλοι μου, τούς είπε, με κάποια συγκίνηση στη φωνή, ο Κύρος Σμιθ· αν οι κακούργοι αυτοί θελήσουν να καταλάβουν το νησί μας, θα το υπερασπισθούμε, δεν είν' έτσι;

—Ναί! αποκρίθηκε ο ρεπόρτερ. Κι' αν γίνη ανάγκη, θα πεθάνουμε όλοι!

Ο μηχανικός έτεινε το χέρι κι' όλοι του το έσφιξαν με διάχυσι.

Μόνον ο "Αύρων δεν έτόλμησε να το κάμη. Δεν θεωρούσε άκόμη τον εαυτό του άξιο... Ο Κύρος Σμιθ έμάντευσε τι

συνέβαινε στην ψυχή του δυστυχισμένου εκείνου και τού είπε:

—Και σύ, "Αύρων, τί θα κάμης;

—Το χρέος μου! αποκρίθηκε ο "Αύρων. "Επειτα πήγε 'ς ένα παράθυρο και κύτταξε άνάμεσ' από το φύλλωμα που το σκέπαζε.

Η ώρα ήταν επτάμισι. Ο ήλιος είχε κρυφθ' ή πρό είκοσι λεπτών πίσω από το Γρανιτίνο Παλάτι. "Ωστε ο άνατολικός όρίζων σκούεινάζε λίγο-λίγο. Το βρήκι όμως προχωρούσε πάντα προς τον όρμο της "Ενώσεως και δεν άπείχε τώρα παρ' όκτώ μίλλια.

Θα έμπαινε μέσα; Αυτό ήταν το πρώτο ζήτημα. Κι' άφου έμπαινε, θα κρυβοθήκαμε; Αυτό ήταν το δεύτερο. "Αλλά σε μία ώρα, το πολύ, θάταν λυμένα και τα δύο. Οι άποικοί δεν είχαν παρ' να περιμείνουν.

Γιατί όμως το πειρατικό πλοίο, πλησιάζοντας τη νύσο Λίγκολν, είχε ύψωση τη σημαία του; Ποιόν ήθελε να είδοποιήση μ' αυτή;...Είχε λοιπόν προσεγγίση κι' άλλους, είχε βγάλη το πλήρωμά του, είχε ιδρύση κανένα σταθμό και κά-ποιοι συνένοχοι, είς κανέν' από τάνεξε-ρευνήτα μέρη του νησιού, ήταν έτοιμοι τώρα να δεχθούν τούς συντρόφους;...

Αυτό θα ήταν, —συλλογίζονταν ο Κύρος Σμιθ. "Αλλοιώς, ή μαύρη σημαία θα ήταν όλωζιδόλου περιττή επίδειξι... "Αλλά κι' αυτό ίσως έξηγούσε μερικά από τάνεξηγήτα εκείνα, που είχαν σημειωθ' ή ως τώρα στη νύσο Λίγκολν...

Το μόνο βέβαιον ήταν, ότι ή θέσις της άποικίας έγίνονταν κρίσιμη κι' ή άσφα-λεία της έκινδύνευε από την άριξί του πειρατικού. "Οπωςδήποτε, ο Κύρος Σμιθ κι' οι σύντροφοί του ήταν άπορατισμένοι νάντισταθούν μέχρι τελευταίας πνοής.

"Αρά γε, οι πειραταί εκείνοι ήταν πειρασότεροι και καλλίτερα όπλισμένοι από τούς άποίκους; Αυτό έπρεπε να το μάθουν. "Αλλά πώς;...

Ενύκτωσε. Το νέο φεγγάρι είχε δύση κηδία. Σκοτάδι πυκνό σκέπαζε την ξηρά και τη θάλασσα. Βαρειά σύννεφα, σωρευμένα στον όρίζοντα, δεν άφιναν να περνά καμμία λάμψη. Ο αέρας είχε πέση από το δειλινό. Ούτε φύλλο δεν κουνιούνταν στα δένδρα, ούτε κύμα δεν έζέλοισζε στην άμμουδιά. Από το πλοίο δεν φαίνονταν πια τίποτα· τα φανάρια του θα ήταν σκεπασμένα ή σβυστά· μπορεί να είχε σταθ' ή, μπορεί να έπλεε άκόμη· δεν το έδλεπαν καθόλου.

—Λέτε να έξακολουθήση το δρόμο του όλη νύκτα και το πρωί να μ' ή το ξαναϊδούμε; είπε ο Πέγκροφ.

—Ως άπάντησι στο έρώτημα του ναύτη, φάνηκε στη θάλασσα μία λάμψη κι' άντήχησε μία κανονία.

Το πλοίο ήταν άκόμη εκεί κι' είχε και κανόνι!

"Εξη δευτερόλεπτα είχαν μεσολα-δήση μεταξύ λάμψεως και κρότου. "Αρα το βρήκι δεν άπείχε παρ' ένα μίλλι και τέταρτο από την άκτή.

Σε λίγο άκούσθηκαν καθαρά κρότοι άλυσίδων.

Το πλοίο άγκυροβόλησε άντικρ' στο Γρανιτίνο Παλάτι!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'.

Συζητήσεις.—Προϋποθέσεις.—Μία πρότασις του "Αύρων.—Την δέχονται.—Ο "Αύρων κι' ο Πέγκροφ στο νησί.—Εξόδοι του Νόρφολκ.—Τα σχέδιά τους.—"Ηρωική επιχείρησις του "Αύρων.—"Η επιστροφή του.—"Εξη εναντίον πεινήτα!

Οι σκοποί των πειρατών ήταν πιά καθαροί: Είχαν ρίξη την άγκυρα σε μικρή απόστασι από την ξηρά και το πρωί θα έβγαίνουν έξω με της βάρκας.

Ο Κύρος Σμιθ κι' οι σύντροφοί του ήταν έτοιμοι να τούς ύποδεχθούν. "Αλλά όσον γενναίοι κι' αν ήταν, δεν ξεχνούσαν ότι έπρεπε να είνε και φρόνιμοι. "Ισως ή παρουσία τους δεν θα προδίδονταν, αν οι πειραταί έσκόπευαν να περιορισθούν στ' άκρογιάλι, χωρίς να προχωρήσουν στο έσωτερικό του νησιού. Μπορεί, τω-όντι, να μην είχαν άλλο σκοπό, παρ' να πάρουν νερό από την Εύχρηστία και δεν ήταν άδύνατο να μ' ήν ιδούν ούτε το γεφύρι, που άπείχε ένα μίλλι από το στόμιο του ποταμού, ούτε της έγκα-ταστάσεις των Καμινιών.

"Αλλά πάλι... για ποιόν ή μαύρη ση-μαία; για ποιόν εκείνη ή κανονία;.. Μπορεί να σήκωσαν την πρώτη για επί-δειξι... στον εαυτό τους, ή να έφριξαν τη δεύτερη για διασκέδασι;.. Το βέβαιον ήταν, ότι το βρήκι είχε ένα τουλάχιστο κανόνι. Κι' οι άποικοί τι είχαν για να πο-κριθούν στο κανόνι αυτό; Λίγα τουφέ-κια!

"Ας είνε, είπε ο Κύρος Σμιθ, έδω-μέσα είμαστε καλά. Ο έχθρος δεν θα μπορέση να ανακαλύψη την τρύπα του ύ-δραγωγείου, καθώς είνε τώρα σκεπα-σμένη με καλάμια και με χόρτα κι' έτσι δεν θα μ' ή στο Γρανιτίνο Παλάτι.

—Ναί, μα ο κ' ήπός μας, το χωράφι μας, ή αύλή μας, ή στάνη μας; έφώ-ναζε ο Πέγκροφ, κτυπών το πόδι με θυμό. Δεν μπορούν να μ' ής τα καταστρέ-ψουν αυτά όλα σε μία ώρα;

—Δυστυχώς! αποκρίθηκε ο Κύρος Σμιθ· δεν έχουμε κανένα τρόπο να τούς έμποδίσουμε.

—Να είνε τάχα πολλοί; έκαμε ο ρεπόρτερ. "Αν είνε καμμία δωδεκαριά, θα μπορούσαμε να τούς νικήσουμε· αν είνε όμως σαράντα, πεινήτα;...

—Κύριε Σμιθ, είπε τότε ο "Αύρων, πλησιάζων τον μηχανικό· μού δίνετε μία άδεια, που θα σας γυρέψω;

—Τι θέλεις, φίλε μου;

—Να πάω στο καράβι και να ιδώ πόσους έχει μέσα.

—Μά, κα' μένε "Αύρων, θα κινδύ-νευες τη ζωή σου.

—Γιατί όχι, κύριε Σμιθ;

—Αυτό είνε παραπάνω από το χρέος σου.

—Μά παραπάνω από το χρέος μου πρέπει να κάμω.

—Θέλεις να π' ής με την πυρόγα ως το πλοίο; ρώτησε ο Γεδεών Σπίλεττ.

—Όχι, κύριε Γεδεών, αποκρίθηκε ο "Αύρων· θα πλησιάσω κολυμπώντας. Την πυρόγα μπορεί να την ιδούν.

—Μά το πλοίο άπείχει ένα μίλλι και τέταρτο, είπε ο Χάρμπερτ.

—Είμαι καλός κολυμπιστής, κύριε Χάρμπερτ.

—Σού ξαναλέω, ότι θα κινδυνεύσης τη ζωή σου...

—Δεν πειράζει, κύριε Σμιθ. Σ' ής το γυρεύω ως χάρη. Είνε ίσως ο μόνος τρόπος για να εξαγνισθώ, να ύψωθώ στα δικά μου μάτια...

Ο μηχανικός σκέθηκε, ότι ή άρνησί του θα λυπούσε τον πρώην κατάδικο, που είχε ξαναγίνη τίμιος άνθρωπος.

—Καλά, τού είπε· πήγαινε.

—Σε συνοδεύω κι' εγώ! έπρόσθεσε ο Πέγκροφ.

—Δεν μ' έμπιστεύεσθε δηλαδή; ά-ποκρίθηκε ζωηρά ο "Αύρων.

Κ' ή σιγώτερα, θλιμμένα, έπρόσθεσε: —"Αλλοίμονό μου!

—Όχι! όχι! έρώναζε ο μηχανικός. "Όχι, "Αύρων!... Ο Πέγκροφ σ' έμ-πιστεύεται όπως όλοι μας. Παρεξήγη-σες την πρότασί του.

—"Αλήθεια, ύπελαβε ο ναύτης. "Εγώ σου έπρότεινα να σε συνοδεύω μόνο ως το νησί. Τα παρακάτω είνε δική σου δουλειά. "Εγώ θα σε περιμένω ως που να γυρίσης, έτοιμος να σε βοηθήσω αν χρειασθ' ή.

(Έπεται συνέχεια) ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Η ΑΝΟΙΞΙΣ ΤΗΝ ΝΥΚΤΑ

Μία νύκτα, άπ' τις μακρότατες της άγωνιότητος μου έκείνης, την "Ανοιξη άκουσα να φθάνη· έσβυσε τ' άστρα που άναψαν του φθινοπώρου οι μήνες κι' έπλεξε τ' άστρινο στεφάνι.

Κι' άκουσα, —νύκτα που έφθασεν ή λατρευτή μου ή ξένη, — 'ς τις μυγαλιές να σκαρφώνη, να πέφτη, 'ς τ' άνθη λιανιστή, και νυφροστολισμένη, και να δναιρεύεται το χιόνι.

"Ανοιξι μ' ής 'ς τις μυγαλιές, και μέσα 'ς τ' άσπρο βύθος μ' ής 'ς την πλεξούδα του κοιμάται το κοριτσάκι, άνάμεσα σε πεταλούδας πλήθος, που 'ς τα προσκέφαλα πλανάται...

"Α, βλέπω ένα λογαριασμό με τόσα χρέη γεμάτο·

—και ποιός, και πώς να τα πληρώση! Έυτυχισμένος που μπορεί να τ' άψηφ' ή έδω-κάτω:

φτάνει να μ' ή το μετανοήση! ΤΕΛΛΟΣ ΑΓΡΑΣ

ΑΘΗΝΑΙ' ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΑΝΟΙΞΙΣ

"Αγαπητοί μου,

ΠΟΤΗΣΚΑΘΗΜΕΡΙΝΕΣ δι-αψεύσεις όλων των οι-ωνών και όλων των έλ-πίδων, πολύν καιρό τώρα, είχα σχηματίση την ιδέα, ότι δυο πρά-γματα δεν θα τελειώ-σουν ποτέ: ο πόλεμος και ο χειμώνας. Τι χει-μώνας, άλήθεια, κι

αυτός ο φτεινός! Τι άτέλειωτα σύνεφα, χιόνια, βροχές, θύελλες, κρύα! "Εκεί που λέγαμε πώς πάει πιά, τον φάγαμε, ξαναρχίζε με καινούργια όρμη. Σ' ή μέσα του Μάρτη ακόμα, είδαμε τον "Υμηττό μας κατάσπρο και την "Υμνή μας—όπως είπε· κείνη την ήμέρα ο "Ανανίας, —κατακόκκινη... Κι' ήταν το τέταρτο χιόνι αυτό, που μ' ής ξεπάγιαζε στο διά-στημα πέντε μηνών και μ' ής έκανε νανάβουμε μαρτιάτικα, τζάκια και σύμ-πες και να θυμούμαστε ότι ο Μάρτης λέγεται και πα λ ο υ κ ο κ α φ τ η ς (κυ-ριολεκτικώς μάστιχα, γιατί φέτος, μ' ή την έλλειψι του κόκ, καίγαμε ξύλα.) Είχ' άδικο λοιπόν να φοβόμαι, ότι ο χειμώνας αυτός δεν θα τελείωνε ποτέ; Κι' όμως τελείωσε. Δηλαδή, άς μ' ή λέμε «μεγάλο λόγο», αλλά μού φαίνε-ται ότι... δεν θάχωμε και πέμπτο χιόνι τον Μάη, όπως συνέβη κάποτε σ' ής "Αθήνας.

Τώρα τουλάχιστον είνε άνοιξη σωστή. "Εχει σχεδόν μία έβδομάδα που ο ούρα-νός λάμπει γαλάνος, κι' ο ήλιος καίει, και τα χελιδόνια, συμμαζεμένα π' ήν από το κρύο, πετούν έλεύθερα και χα-ρούμενα, και τα λουλούδια, καθυστε-ρημένα κι' αυτά, βιάζονται να γεμίσουν της πρατινάδες, κι' ο χλιαρός αέρας μο-σχοβολά, κι' ανοίγεται ή ψυχή του άν-θρώπου, μολονότι το σώμα του αισθά-νεται την έκλυσι, τη χαλάρωσι· εκείνη, που προξενεί πάντα ή πρώτη καλοκαι-ρία...

Βγαίνω έξω, απολαμβάνω αυτό το πανηγύρι της Φύσεως απ' ή βοήκη πάλι την καλή και την γλυκιά της ώρα, όπως λέγει ο Σολωμός, καί... δεν το πιστεύω. Ήταν τόσο ανέλπιστο, τόσο ξαφνικό!... "Ετσι, άρα γε ανέλπιστα, ξα-φνικά, θα τελειώση κι' ο πόλεμος, που νομίζουμε ότι θα βαστάξη ακόμα χρόνια;.. Ποιος ξέρει! Το βέβαιον είνε, ότι όσο για τον πόλεμο, πρέπει να ευχόμαστε να γίνη όχι, ότι μ' ής συμφέρε άτομικώς, παρ' ό,τι μ' ής συμφέρε έθνικώς. Κι' έπειδή αυτό δεν μπορούμε να το ξέρουμε μ' ής, —θ' ήνε καλλίτερο να τελειώση ο πόλεμος αύριο, θ' ήνε καλλίτερο να βα-στάξη ακόμα;—άς παρακαλούμε τον

Θεό που το ξέρει, να κάμη το καλλί-τερο.

"Αλλ' άς γυρίσουμε στην "Ανοιξη. "Ηλθε, μ' ής έχαρποίησε, μ' ής ζωογό-νησε κι' άπαιτεί με το δική της ένα έγκώμιο, έναν ύμνο. Τι να της πώ λοι-πόν τώρα. τι να της πώ α λ λ ω ε γώ, που δεν είμαι ποιητής;... "Αλλ' αυτές της ήμέρες έτυχε να συλλομετρήσω τον Βηλαρά. Ο Βηλαράς, καθώς ξέρετε, είν' ένας χαριτωμένος ποιητής, που έ-λαμψε σ' ής αρχές του περασμένου α'ώνα, σύγχρονος σχεδόν του Σολωμού και του Χρηστοπούλου, με τούς όποιους σχηματίζει την Τριάδα των πρώτων δη-μοτικιστών ποιητών. Μέσα στα ποιή-ματα λοιπόν του Βηλαρά, βρήκα κι' αυτό για την "Ανοιξη. Πολλοί ίσως θα το ξέρετε, γιατί είνε πάγκοινο, δημοτι-κώτατο, άκούστ' ή όμως πάλι, για να το προσέξετε και να ιδήτε τι ώραίτα, τι άπλά και τι πιστά που την περιγράφει. Κι' έτσι είνε πάντα τα ποιήματα που μπαίνουν στην καρδιά μας: απλά. "Α-κούστε:

«Η "γλυκυτάτη "Ανοιξη—με τ' άνθια στολισμένη—ροδοστεφανωμένη,—τη γη γλυκοτηράει.—Κι' ή γη τη χλόη έν-τύνεται,—τά δαση της ήσκιώνουν,—τά κρύα χιόνια λυώνουν—κι' ο ούρανός γε-λάει.—Τα λουλουδάκια βάφονται,—τά πλάγια χρωματίζουν,—κι' ήδονικές φω-τίζουν—ή δροσερές αύγες.—Στο άγκα-θερό τριαντάφυλλο—γλυκοκαλάει το άηδόνι,—το ξένο χελιδόνι—ταιριάζει τη φωλιά.—Στους κάμπους πλούσια κι' άκσπα, —σε πράσινα λειβάδια,—τά ζωντανά κοπάδια—βελάζουν και πη-δών.—Κι' ο νέος γλυκοχαρούμενος,—φυσώντας τη φλογέρα—γεμίζει τον αέρα—με τραγουδιών φωνές...»

Δεν πιστεύω να θέλη ή "Ανοιξη: ώ-ραιότερο ύμνο! Κι' ίσως απ' όλους ό-σους άκουσε ποτέ 'ς έλληνική γλώσσα, προτιμά τον απλόν αυτό κι' εύκολο, μ' ή τόσο θερμό κι' όλόψυχο, του Βηλαρά. Για-τί, τι νομίζετε; Η "Ανοιξη, δηλαδή ή Περσεφόνη, δεν είνε καμμία άσφα, στον καιρό της δεν ύπ' ήρχαν ούτε Αράκεια, ούτε "Ακαδημίες Γυναικείας "Εκπαιδύ-σεως. Η Περσεφόνη, βασιλοπούλα μ' ή και χωριατοπούλα, βοηθού τη μητέρα της σ' ής γεωργικές εργασίες, κι' ένφ' ή Δ' ή-μητρα έσκαβε, έσπερνε, θέραιε, εκείνη καταγίνονταν να στολίξη τη γη με λου-λούδια. "Όταν την άρπαζε ο Πλούτων, για να την κάνει βασίλισσα στον "Αδη, είνε ζήτημα αν ήξερε... να γράφη τόνομά της. Γι' αυτό στοχάζομαι πώς προτιμά κι' από τούς σοφώτερους, τον απλό ύμνο του Βηλαρά. "Απλό και φυσικό κορίτσι, ή "Ανοιξη άγαπά να την ψάλλουν απλά και φυσικά...

Σ' ής άσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΣΤΑ ΒΟΥΝΑ

(ΑΓΓΛΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ Ο' NEVES)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ' (Συνέχεια)

—Ω! καλημέρα σας, φίλτατε κύριε Μπράιττων! είπεν ο στρατηγός, δίδων τὸ χέρι στὸν ἐπισκέπτη του· τώρα ἔλεγα στὰ παιδιά τι ἀστεία πράγματα γράφουν ἡ ἐφημερίδες γιὰ τὸν λόρδο Ράμπληδων· τὰ εἶδατε;

Γελῶντας, ὁ κ. Μπράιττων ἔνευσε ὅτι δὲν ἐνδιαφέρεται γι' αὐτά.

—Ἀς γράφουν ὅ,τι θέλουν, εἶπε. Ξέρω καλά, ὅτι ὁ λόρδος Ράμπληδων δὲν δίνει πεντάρα. Τὸ μόνο ποῦ θέλει τώρα, εἶνε ὀλίγη ἡσυχία... Τί θαυμάσιος καιρὸς καὶ σήμερα, ἔ; Ἡλθα νὰ σὰς προτείνω καινούργια ἐκδρομή.

—Ποῦ; Ὑπάρχουν πουθενὰ κι' ἄλλα ἐρείπια; Κι' εἶσθε βέβαιοι, ὅτι δὲν θάπαντήσωμε κ' ἐκεῖ ληστές; ἐφώναξε φαιδρότατα ὁ στρατηγός.

—Ω, ἐννοία σας! στὸν Πύργο τοῦ Πῶ δὲν ὑπάρχουν λησταί, ἀποκρίθηκε ὁ κ. Μπράιττων. Θὰ πάω σήμερα νὰ πάρω τὰ πράγματά μου, ποῦ ἔφθασαν ἐπὶ τέλους ἀπὸ τὴν Ἰσπανία, ὅστερ' ἀπὸ ἓνα μῆνα. Τὸ Πῶ εἶνε μιὰ πόλις ποῦ ἀξίζει νὰ τὴν ἐπισκεφθῇ κανεὶς. Σὰς προτείνω λοιπὸν νὰ με συνοδεύσετε.

Ὁ στρατηγὸς κι' οἱ ἀνεψιοὶ του δέχθησαν τὴν πρότασι μ' ἐνθουσιασμό.

Τὸ ταξεῖδι με τὸν σιδηρόδρομο ἦταν σύντομο.

Ὅταν ἔφθασαν στὸ Πῶ, τὰ παιδιά στάθηκαν νὰ διαβάσουν μιὰ πινακίδα, ποῦ ἔλεγε τὰ κυριώτερα συμβάντα τῆς ἡμέρας. Ἦταν μιὰ ρεκλάμα ἐφημερίδος· κι' ἀπάνω ἀπάνω ἔγραφε: «Ὁ Λόρδος Ράμπληδων στὸ Παρίσι».

—Τί; ἔκαμε ὁ Δόναλντ γελῶντας. Εἶνε κ' ἐκεῖ; Ταξιδεύει λοιπὸν τόσο γρήγορα, σὰν τὸν ἥρωα, τοῦ ἀμερικανικοῦ ἐκείνου παραμυθιοῦ, ποῦ μπῆκε ξέριπος στὴ Βοστώνη με τέτοια τρεχάλα, ὥστε ἡ σκιά του ἔφθασε πέντε λεπτά ὅστερ' ἀπ' αὐτὸν καὶ ρωτοῦσε τί δρόμο πῆρε, γιὰ νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ;

Καθὼς περνοῦσαν τὴν ἀποβάθρα τοῦ σταθμοῦ, οἱ ἀδελφοὶ Γκρέυ βρέθηκαν μπροστὰ εἰς ἓν ἄλλο τραῖνο, ποῦ ξεκινούσε. Ἐνας χονδρὸς κύριος, ἡλικιωμένος, ἐσκυβε ἀπὸ μιὰ θυρίδα. Κι' ἄμα ἔπεσαν τὰ μάτια του στὸν κύριο Μπράιττων, γνωστὸ του ὡς φαίνεται, ὁ ταξειδιώτης αὐτὸς ἐφώναξε μ' ἐκπληξί.

—Μπα! μπα! ἐδῶ εἶσθε, ἀγαπητέ μου...

Κι' εἶπε ἓνα ὄνομα, ποῦ τὰ παιδιά δὲν τᾶκουσαν καλά, γιὰ τὸ τραῖνο

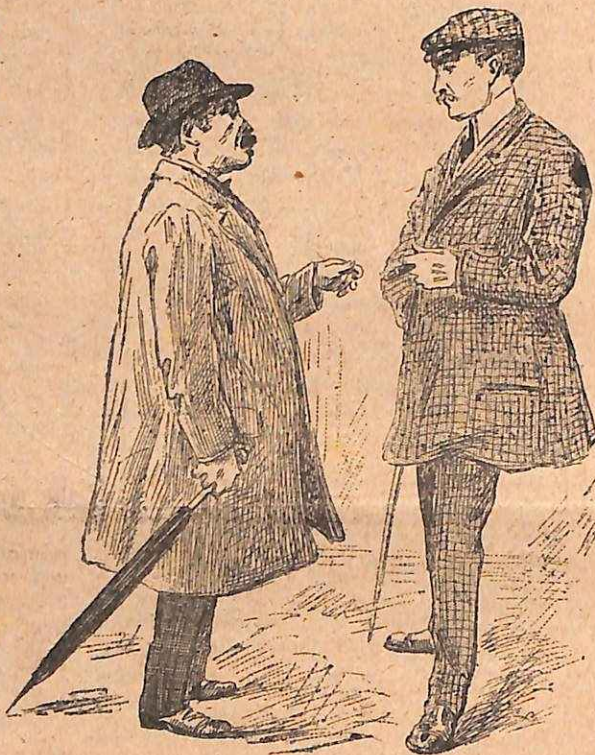
εἶχε ἀπομακρυνθῇ. Τὸ ὄνομα ὅμως αὐτὸ δὲν ἔμοιαζε πολὺ μετὰ τὸ «Μπράιττων»...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'.

ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΠΟΥ ΠΡΟΞΕΝΟΥΝ ΑΝΗΣΥΧΙΑ
Ἡ δραπέτευσις τοῦ Ρουὶ Βλάσκου.

Ἡ καλοκαιρία ἐξακολουθοῦσε.

Ὁ στρατηγὸς Μπόλντ, οἱ ἀνεψιοὶ του κι' ὁ κ. Μπράιττων, ὁδηγούμενοι πότε ἀπὸ τὸν Παῦλο, πότε ἀπὸ τὸν Πιέρρο Λερμόν, πότε κι' ἀπὸ τοὺς δύο μαζί, ἔκαναν τακτικά ἐκδρομὰς στὰ χωριὰ τῶν περιχώρων τῆς Ἀργελίης. Ὁλ' αὐτὰ τὰ χωριὰ, στῆς πλαγιὰς τῶν βουνῶν καὶ στὰ ριζοβούνια, ἦταν χαριτωμένα (*) κι' οἱ τέσσαρες ταξειδιῶτες,

«Ἐρωτῆσε ἐκεῖνον ποῦ ἐφαίνετο καλλίτερα πληροφορημένος...»
(Σελ. 144, στ. γ')

ἀπὸ κάθε τους ἐκδρομὴ, ἐγύριζαν κατενθουσιασμένοι.

Ἔτσι πέρασε ὁλος ὁ Γενάρης. Ὁ καιρὸς ἐγένετο ὁλοένα ὠραιότερος, γλυκύτερος. Ὁ ἥλιος ἔλαμπε τόσο πολὺ, ὥστε ἐνόμιζες πῶς ἀπὸ τώρα ἐγύρισε ἡ ἀνοιξί. Ἀλλὰ δυστυχῶς, τὰ προμηνύματα αὐτὰ ἦταν ψεύτικα.

Τὴν δεύτερη ἐβδομάδα τοῦ Φλεβάρη, ὁ κ. Μπράιττων ἀναγκάστηκε νὰ ξαναπάῃ στὸ Πῶ γιὰ ὑποθέσεις. Κι' αὐτὴ τὴ φορά ἔκαμε τὸ ταξεῖδι μονάχος του.

Μόλις βγήκε ἀπὸ τὸ τραῖνο, εἶδε στὴν αὐλὴ τοῦ σταθμοῦ ἓνα ἔμιλο ἀνθρωπῶν, ποῦ συνωμιλοῦσαν ζωηρά.

—Ὡστε τὸ κατάφερε, νὰ τὸ σκάσῃ; ἔλεγαν ἓνας ἀπ' αὐτοὺς δυνατὰ.

—Ποιός; ὁ ἀρχηγός; ρώτησε ἄλλος.

(*) Ἦδε εἰκόνα προηγ. φύλλου, σελ. 136

—Ναί, ναί, ὁ ἀρχηγός, ἓνας κακοῦργος περιόχτος, λήσταρχος, ἀπὸ τὰλλο μέρος τῶν συνόρων, καθὼς μαρτυρεῖ καὶ τὸ νομὰ του.

—Βάσκος;

—Ὁχι ἔχ' Βάσκος!.. Μάλιστα, Ρουὶ Βλάσκος.

Ὁ κ. Μπράιττων δὲν ἦταν ἄνθρωπος νὰ φοβηθῇ μπροστὰ εἰς ὁποιονδήποτε κίνδυνον. Ἡ ἀπρόοπτη ὅμως εἰδησις, ὅτι ὁ ἄγριος ἐκεῖνος Βάσκος κατάρθωσε νὰνακτῆσῃ τὴν ἐλευθερίαν του, τοῦ προξένησε ζωηρὴ ἀνησυχία, ὅχι γιὰ τὸν ἑαυτὸ του, ἀλλὰ γιὰ τοὺς σίλους τῆς Ἀργελίης. Γιατ' ἤξερε καλά, ὅτι ὁ λήσταρχος τοὺς μισοῦσε ὅλους καὶ θὰ προσπαθοῦσε τώρα νὰ τοὺς ἐκδικηθῇ με κάθε θυσία.

Τὸ πρῶτο βέβαια ποῦ εἶχε νὰ κάμῃ ὁ κ. Μπράιττων, ἦταν νὰ ζητήσῃ ἀκριβέστερες πληροφορίες· ἐπλησίασε λοιπὸν τὸν ὅμιλο, ἐχαίρετῃ καὶ ρώτησε ἐκεῖνον, ποῦ ἐφαίνετο καλλίτερα πληροφορημένος, πῶς συνέβη τὸ πρᾶγμα.

Καὶ ἰδοὺ, με λίγα λόγια, τί ἔμαθε: Ἐνῶ ἦταν φυλακισμένος στὸ Πῶ, ὁ Ρουὶ Βλάσκος ἐπρίτεινε νὰ κάμῃ σπουδαῖες ἀποκαλύψεις, μετὰ τὴ συμφωνία νὰ τὸν κρίνουν ἐπιεικέστερα οἱ δικασταί. Αὐτοὶ ὅμως ἤξεραν ὅτι δὲν ἦταν καθόλου ἄξιος ἐμπιστοσύνης ὁ κατέργαρος ἐκεῖνος καὶ δὲν ἐδέχθηκα τὴν πρότασί του. Ὁ Βάσκος τότε ἔκαμε τὸν ἄρρωστο καὶ τὸν μετανιωμένο. Κι' ἐπαῖξε τόσο καλά τὸ μέρος του, ὥστε οἱ δεσμοφύλακές του, μετὰ τὴν ιδέα ὅτι, στὴν κατάστασι ποῦ βρίσκονταν, θάταν ἀνίκανος νὰ ποιεῖραθῇ δραπέτευσι, ἐχαλάρωσαν τὴν ἐπίβλεψί τους. (Ἐπεται συνέχεια)

ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΟΙ ΜΥΘΟΙ

ΒΑΤΡΑΧΟΣ ΚΑΙ ΒΟΔΙ

Σκουῖε ὁ βάτραχος στὸ βῶδι:

—Κύττα χεῖλαρο καὶ πόδι,

Κύττα μάτι καὶ κοιλιὰ!

Ποιὰ νὰ σὲ χωρῇ σπηλιά;

—Βατραχάκι μου, θαρρῶ,

Τὸ μισὸ ἀπὸ μὲ μωρὸ

Τόσο δὲ μικράκι γάσουν,

Πέτρες ἤθελε γελᾶσουν

Μὲ τὰ κάλλη σου τὰ τόσα

Καὶ προπάντων, μετὰ τὴ γλώσσα:

Τώρα στὰ λασιόνερά σου

Βούτα καὶ ἀπειπρὸς μου χάσου,

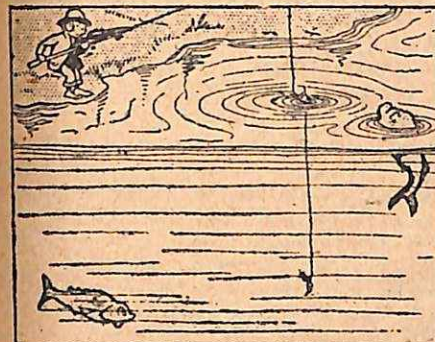
Καὶ ὁ καθεὶς, νομίζω, βλέπει

Στὸν καθρέφτη ποῦ του πρέπει!

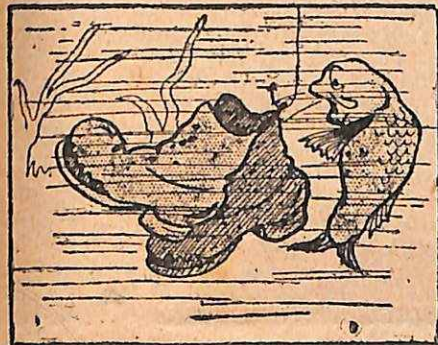
ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

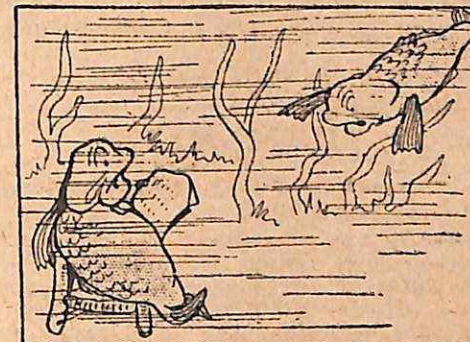
ΚΑΛΟΝ ἈΝΤΙ ΚΑΚΟΥ

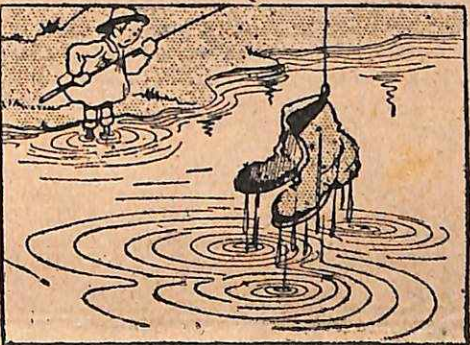
Ὁ Γιάννης, ἓνας νέος, φτωχὸς ψαράς, ἔρριξε τὰγκίστρι του στὴ θάλασσα καὶ περιμένει νὰ πιασθῇ κανένα ψάρι. Ὁ μικρὸς Μελαγουράκης, ποῦ κολυποῦσε ἐκεῖ γύρω, βλέπει τὸ ἀγκίστρι, κι' ἀντὶ νὰ τὸ καταπιῇ, ὅπως θάκανε κανένα ἄλλο τρελλόψαρο, ἀνεβαίνει στὴν ἐπιφάνεια, βγάζει τὸ κεφάλαι του καὶ βλέπει τὸν ψαρά. —Ἄ, λέγει μέσα του·

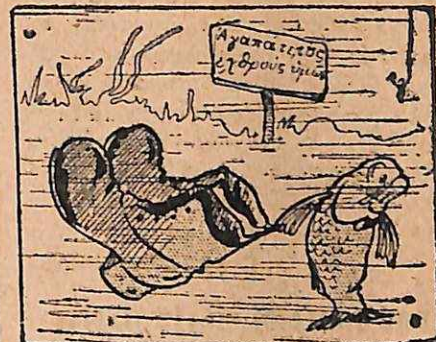
γιὸ ἴσως, —τὰ κουβαλᾷ καὶ τὰ κρεμᾷ στ' ἀγκίστρι τοῦ Γιάννη. «Ἔτσι λέγει ἡ μαϊμά, συλλογίζεται· νὰ κάνουμε καλὸ καὶ εἰς ἐκεῖνους ποῦ θέλουν τὸ κακὸ μας. Ἄ, τί ὠραῖο ποῦ εἶνε!» Κι' ἀνεβαίνει πάλι στὴν ἐπιφάνεια, γιὰ νὰ ἰδῇ τί θὰ κάμῃ ὁ Γιάννης. Αὐτὸς, ἄμα αἰσθάνθηκε τ' ἀγκίστρι τοῦ βαρὺ, ἄρχισε νὰ τὸ

εἶνε ὁ κακόμοιρος ὁ Γιάννης. «Τί φτωχός... οὔτε παπούτσια δὲν ἔχει. Πῶς τὸν λυποῦμαι!» Κι' ὁ μικρὸς Μελαγουράκης τρέχει ἀμέσως ἐπὶ τὴν κυρὰ Μελαγουράνα. —Μαϊμά! μαϊμά! τῆς λέγει. Ὁ Γιάννης εἶνε ἐπιπόλυτος κι' ἔχει ρίξῃ τὸ ἀγκίστρι του ἐδῶ κοντὰ. Νὰ τοῦ βάλλω ἐκεῖνα τὰ παπούτσια, ποῦ βόηκες κι' ἐκρυψες προχθές;... Δὲν μὰς χρειά-

τραβᾷ, χαρούμενος ὅτι ἔπιασε κανένα μεγάλο ψάρι. Ἀλλὰ ἡ χαρὰ του ἐγενε ἀκόμα μεγαλύτερη, ὅταν εἶδε νὰ βγαίνουν ἀπὸ τὸ νερὸ τὰ παπούτσια: «Ἐνα ζευγάρι [παπούτσια, συλλογίζεται, σὲ καιρὸ ποῦ ἔχουν τόσο ἀκριβά; Τί τύχη!.. Φθάνει μόνο νὰ μοῦρχουνται. Καὶ τὰ φορεῖ ἀμέσως, πατεῖ καὶ ξεκινᾷ. «Θαυ-

ζονται...» Κι' ἡ κυρὰ Μελαγουράνα, ποῦ ἔχει καλὴ ψυχὴ κι' ἀγατρεῖ τὰ παιδιά τῆς χριστιανικά, ἀπ' αὐτὰ. —Ναί, παιδί μου, κρέμασέ του τα στ' ἀγκίστρι. Θὰ τὰ χαρῇ ὁ φτωχός...» Δὲ θέλει ἄλλο λόγο ὁ Μελαγουράκης. Τρέχει ἐπὶ τὴν ἀποθήκη, βγάζει τὰ παπούτσια ἐκεῖνα, ποῦ ποῖος ἔφερε πῶς βρέθηκαν στὸν πάτο τῆς θάλασσας, —ἀπὸ κανένα γανά.

μάσια! φωνάζει. Μοῦρχουνται ἴσα-ἴσα σὰν παραγγελιά! Καὶ τρέχει στὸ σπίτι του, νὰ τὰ δείξῃ τῆς μητέρας του νὰ χαρῇ. Ἀλλὰ καὶ ὁ Μελαγουράκης γυρίζει ἐπὶ τὴν μητέρα του, γιὰ νὰ τῆς διηγηθῇ ὅσα εἶδε.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΧΑΡΜΟΣΥΝΟΣ

ΡΑΦΤΑΔΙΚΟ ΠΕΡΡΗ—

ΔΟΥΛΕΙΑ ΓΕΡΗ

(ΠΑΡΑΜΥΘΙ)

(Συνέχεια καὶ τέλος, ἴδε σελ. 136)

Μιὰ φορά τὸ μῆνα ἐwürταζαν τὸ ὄνομα τοῦ τοῦρκου, ἐπειδὴ ὁ τοῦρκος εἶχε πάρα πολλὰ ὀνόματα: τὸν ἔλεγαν Ἀβ-δουλλά-Σελήμ, Ἀχμέτ-ὄγλου, Ἀλῆ-ἀγᾶ!... καὶ πολλὰ ἄλλα ἀκόμη, ποῦ καὶ ὁ ἴδιος δὲν τὰ ἐνθυμεῖτο. Δὲν εἶνε παράξενο ἄλλως τε, γιὰ τὸν αὐτὸς πάντοτε ἐλθισμονοῦσε τὸ τέλος κάθε ἱστορίας.

Τὴν ἡμέρα λοιπὸν τῆς ὀνομαστικῆς του ἐορτῆς, διαβόγανσαν ἓνα περίφημο συμπόσιο: ἔφαγαν καταφι, σταφίδες, κορεντί, ραχάτ-λεκούμια, χαλδὰ καὶ ἄλλα διάφορα γλυκίσματα.

Ἐψῆσαν γλυκὰ στραγάλια με κου-κουνάρια καὶ σταφίδες καὶ ἔλα αὐτὰ τὰ ἔτρωγαν σωτῆς 24 ἡμέρες, ἀκριβῶς ἕως τὴν ἐπομένην ἐορτήν.

Καὶ τόσο πολὺ ἔτρωγαν ὁ λιχούδης ἐ-

κεῖνος τοῦρκος ποῦ ἐκινδύνευε, νὰ σκάσῃ. Κάθετα ὀλημερίς καὶ τρώγει.

Τόσο, ποῦ δὲν πέρασε πολὺς καιρὸς, καὶ κάθε γλυκὸ σχεδὸν ἔλειψε ἀπὸ τὴν Τουρκιά.

—Ὅλα τὰ ἔφαγε!

Εἶνε γνωστὸ ἄλλως τε, ὅτι οἱ Τοῦρκοι τρέφονται ἀποκλειστικῶς με γλυκὰ. Καὶ ἰδοὺ ὅλοι οἱ Τοῦρκοι ἄρχισαν ν' ἀνησυχοῦν. Συνεννοοῦνται μεταξὺ των, θορυβοῦν, ταρασσονται, δὲν ξεύρουν τί νὰ κάμουν.

Πῶς ν' ἀναγκάσουν τὸν Τοῦρκο νὰ τρώγῃ ὀλιγώτερο;

Ὅπως ἐπήγγαινε, γλήγορα θὰ ἐξέλαι-παν ὅλοι αἱ προμηθεῖαι καὶ ὅλοι οἱ Τοῦρκοι θὰ πέθαιναν ἀπὸ τὴν πείνα.

Ἐσκέρθησαν, ἐσκέρθησαν καὶ εἰς τίποτε δὲ μπόρεσαν νὰ καταλήξουν. Καὶ τέλος ἔπιασαν κ' ἐστεῖλαν τὸν σοβαρότερον καὶ τὸν χονδρότερον Τοῦρκο νὰ ζητήσῃ βοήθειαν ἀπὸ τὸν Περρῆ.

Καὶ ὁ Περρῆς ὅμως, ἐν τῷ μεταξύ,

εἶχε κι' αὐτὸς βαρεθῇ νὰ ταγίξῃ με κα-ταΐφια καὶ ἄλλα γλυκίσματα τὸν Τοῦρκο, γιὰ τὴν καὶ τὸ μερδικὸ τοῦ ἀρχιτε πιά νὰ λιγοστεύῃ.

Ἰδοὺ λοιπὸν τί ἐσοφίσθη κ' ἔκαμε: Τὴν ὥρα ποῦ εἶχε ἀποκοιμηθῇ ὁ Τοῦρκος, ἔπιασε σιγα-σιγὰ καὶ τοῦ ἔρραψε τὸ στόμα καὶ τοῦ ἄρρησε μονάχα μιὰ μικρὴ-μικρὴ τρυπίτσα.

Καὶ ἀπὸ τότε ὁ Τοῦρκος ἄρχισε νὰ τρώγῃ πολὺ, πολὺ ὀλιγώτερο.

Σ' αὐτὸ τὸ διάστημα, ἄρχισαν νὰ πολυλαπλεσιάζωνται πάλι τὰ διάφορα γλυκίσματα καὶ τὰ φρούτα, καὶ τώρα εἶνε ἀρκετὰ καὶ ὅλοι εἶνε εὐχαριστημένοι.

Κι' αὐτὸς μάλιστα ὁ ἴδιος ὁ Σουλτάνος εὐχαρίστησε τὸν Περρῆ, ὁ Περρῆς ὅμως τίποτε δὲν ἐκατάλαβε, διότι ὁ Σουλτάνος δὲν ὠμιλοῦσε ἄλλη γλῶσσα ἐκτὸς ἀπὸ τὴν Τουρκικὴν.

Ἐπειτα ὁ Περρῆς ἀνοῖξε στὴν Τουρκίᾳ ραπαδικὸ κ' ἐκρέμασε καὶ τὴν ἐπιγραφή:

«Ραφτάκινο Περρὶ—δουλειά γερή.»
Καὶ ἐκεῖνος ποὺ δὲν ἐπίστευε, ἥμπο-
ροῦσε νὰ ἐλθῇ καὶ νὰ ἰδῇ τὸ στόμα τοῦ
Τούρκου ἂν ἦτον καλὰ ραμμένο.

Τότε ὅλοι οἱ Τούρκοι ἄρχισαν νὰ ρά-
ζουν τὰ ρούχα των στοῦ Περρὶ καὶ γιὰ
τοῦτο ὅλων τῶν Τούρκων τὰ φορέματα
εἶνε ἔτσι περιέργη, γιατί εἶνε καμω-
μένα κατὰ τὴν μόδα τοῦ Περρὶ.

[Μετάφρασις ἐκ τοῦ Ροσσικού]

Α. Γ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

[Ἰδε 'Οδηγὸς Κεφ. ΙΒ'.]

α.) Παίγνιον

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ψωφιδέως

PAN	AP	PEN
KTIS	I	KTOΣ
NOΣ	TA	ΔΟΣ

Νὰ συναρμολογηθῶν αἱ συλλαβαὶ αὗται ὥστε
νὰ σχηματισθῶν τὰ ὀνόματα τεσσάρων ζώων
τῶν ψυχρῶν χωρῶν.

β.) Μαγικὴ Εἰκὼν ἀνευ Εἰκόνος

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ποιμενικῆς Φλογέρας

—Ἐλα, Μαρίκα, φέρε μου καὶ μένα νὰ πῶ...

—Τί, μαμμά;

—Μὰ σοὺ εἶπα!

Ν' ἀναγνωστῇ τὸ Ἑλληνοσύμφωνον τοῦτο.

γ.) Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Τραγοῦδι τῆς Λευτεριάς

*ou'eau - *oi - *ou*e*e - *oi.

Δήλωσις: Αἱ λύσεις—δωρονήποτε ζη-
τημάτων τοῦ αὐτοῦ φυλλάδιου, —συννοθεύ-
ονται ἀπαραιτήτως ὑπὸ ἐνὸς μόνον δεκα-
λέπτου καθαροῦ γοιμματοσμήμου.

Δύσεις τοῦ 16ου φύλλου.

α.) Βραζιλία, Κολομβία, Γουατεμάλα,

Ἀργεντινὰ.—β.) Χρῶ, ἀλλὰ μὴ καταρῶ.

(Κατὰ στίχους, ἐκ τῶν κάτω κ' ἐκ δεξιῶν.)—

γ.) Qui terre a, guerre a.

ΠΑΙΔΙΚΩΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἡ Τρολλορασκαιά:

—Μπαμπά, στὴς πόδες τοῦ μινὸς

ἔχουμε Πρωταπριλιά, λὸγὸς νὰ γελᾶσω κα-

νένα;

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Τραγοῦδι τῆς Λευτεριάς.

—Παπούλη, εἶσαι πολὺ γέρος;

—Ἐ, παιδάκι μου! ὁ καίμενος ὁ παπ-

ποῦς σου εἶνε πολὺ γέρος...

—Κι' ἔχεις δόντια;

—Οὐτ' ἓνα, παιδάκι μου...

—Μοῦ φυλᾷς λοιπὸν αὐτὰ τὰ καρδία;

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Καλλονιατόπουλο

Ἡ μαμμά:—Εἶπες, παιδί μου, συγ-

γνώμη τὴν κυρία ποὺ σκοινύτησες;

Ἡ ἑστειμένη:—Ναί, μαμμά,

καὶ μοῦδωσε μιὰ καραμέλλα.

—Καὶ σὺ τί ἐκινε;

—Τὴν πῆρα. Ἐπειτα ξανασκοινύτησα

τὴν κυρία, τῆς ξαναεἶπα συγγνώμη μὰ...

δὲν μοῦδωσε ἄλλη καραμέλλα!

Ἐστάλη ἀπὸ τὴν Τσοπάνη τῆς Ἰδης.

Ἡ Βοσκοπούλα τοῦ Πηλίου ἐρώτησε μιὰ

μέρα τὴν Κόκκινη Γατούλα ποῖο ἡμισφαί-

ριο εἶνε μεγαλύτερο, τὸ βόρειο ἢ τὸ νότιο;
—Δὲν ντρέπεσαι νὰ μὴν ξέρῃς τόσο
εὐκολο πρᾶγμα! τῆς ἀπαντᾷ. Τὸ βόρειο
εἶνε μεγαλύτερο, γιατί ἔχει περισσότερες
ἡπείρους!

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Γενναίας Κρητικοπούλας.

ΥΠΟΜΝΗΣΙΣ

Παρακαλοῦνται οἱ Συνδρομηταί, τῶν
ὁποίων ἔληξεν ἡδὴ ἡ συνδρομή, νὰ σπεύ-
σουν νὰ τὴν ἀνανεώσουν. Εἰς τοιαύτας
περιστάσεις, καμμίαν καθυστέρησιν δὲν
ἐπιτρέπεται, διότι δυσχεραίνει τὸ ἔργον
μας. Οἱ ἐν ΑἴΓΥΠΤῳ καὶ ΚΥΠΡῳ
Συνδρομηταί εἰμποροῦν νὰ στέλλουν τὸ
ἀντίτιμον μέσον Ἑθνικῆς Τραπεζῆς τῆς
Ἑλλάδος, ἢ Τραπεζῆς Ἀθηνῶν, ἢ Τρα-
πέζης τῆς Ανατολῆς.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΠΑΡΚΕΙΑΝ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,

Εἰς τὴν παράκλησιν τῆς «Διαπλά-
σεως», τὴν δημοσιευθεῖσαν εἰς τὸ
46ον φύλλον (σελ. 370) ἔσπευσαν
νὰ καταπολεμῶν καὶ οἱ ἐπόμενοι:

415. Χριστίνη Ι. Κοκκίνου, Σύρος Δρ. 1.—
416. Ἰδεώδης Ἑλλάς (9η δόσις) Δρ. 5.—
417. Γεώργ. Ι. Λεωνίδας, Ἀθήναι Δρ. 15.—
418. Κλειώ Πουλοπούλου, Ἀθήναι Δρ. 1.—
419. Μαρδ. Δ. Ταφλαμπά, Ἰθάκη Δρ. 2.—
420. Μουσικολάτεις, Ἀρχάνες Δρ. 1.50

Πρὸς ὅλους τοὺς ἀνωτέρω ἐκφράζω τὰς
θερμοτάτας μου εὐχαριστίας. Εἶνε αἱ εἰς καὶ
γενικῆς ἐγνωμοσύνης, διότι συντελοῦν εἰς τὴν
διατήρησιν ἐνὸς περιοδικοῦ τόσο χρηστικοῦ
εἰς τὴν ἑλληνικὴν νεότητα, ἐπομένως ἐνὸς
ἡθικοῦ ἔργου, ὡς πορὰ πάντων χαρακτηρί-
ζεται ἡ «Διάπλασις».

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΝΕΑ ΔΙΑΤΙΜΗΣΙΣ ΤΩΝ ΤΟΜΩΝ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Ἐπειδὴ οἱ Τόμοι τῆς «Διαπλάσεως»
ὀλονεν ὀλιγοστεύουν καὶ, ὡς ἐκ τῆς ἐλ-
λείψεως χάρτου, κάθε ἀνατύπωσις εἶνε
σήμερον ἀδύνατος, ἀναγκαζόμεθα νὰ
διατιμήσωμεν τοὺς ὀλίγους ποὺ μᾶς μέ-
νουν ὡς ἑξῆς:

Α'.—ΟΛΟΙ ΟΙ ΤΟΜΟΙ
ΤΗΣ Α' ΠΕΡΙΟΔΟΥ (1879—1893)
ΔΡΑΧΜΑΣ 3 ΕΚΑΣΤΟΣ

Καὶ ταχυδρομικῶς: Διὰ τὸ Ἑσπε-
ρικὸν 3.20. Διὰ τὸ Ἑξωτερικὸν 3.50.

ἔχουν ἐξαντληθῇ ὁ λοτεῖλὸς οἱ ἑξῆς
Τόμοι τῆς Α' Περιόδου: 2ος, 3ος,
6ος, 8ος, 11ος, 13ος, 15ος, 17ος, 23ος.
Μὴ παραγγέλλετε ἀπὸ αὐτοὺς.

Β'.—ΟΛΟΙ ΟΙ ΤΟΜΟΙ
ΤΗΣ Β' ΠΕΡΙΟΔΟΥ (1894—1917)
ΔΡΑΧΜΑΣ 10 ΕΚΑΣΤΟΣ

Καὶ ΔΡΑΧΜΑΣ 15 ΧΡΥΣΟΔΕΤΟΣ
Ταχυδρομικῶς δέ: Διὰ τὸ Ἑσπε-
ρικὸν, ἄδελος 10.50, χρυσοδέτος 16.50.
Διὰ τὸ Ἑξωτερικὸν ἄδελος 11.50, χρυ-
σοδέτος 16.50.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Ἀθήναι, 55 ὁδὸς Εὐριπίδου
τὴν 26ην Ματίου 1918

ΠΑΡΑΣΗΜΟΝ Εἰς ΤΟΝ ΦΑΙΔΩΝΑ

Εἶνε μία τυχὴν ἀντανάκλῃ καὶ στὴ «Δια-
πλάσι», τῆς ὁποίας ὁ κ. Φαίδων (Πρ. Συνόπου-
λος) διατελεῖ ἀρχισυντάκτης ἀπὸ τοῦ 1895. Ἐπὶ
τῇ εὐκαιρίᾳ τῆς Ἑθνικῆς Ἑορτῆς, παράσημα
ἐδόθησαν εἰς πολλοὺς, εἰς ὅλους τοὺς κλάδους
καὶ διὰ διαφορὰς πρὸς τὴν Πατριδα ὑπερ-
σίας Πολλὰ καὶ εἰς λόγους. Ἀλλὰ τὸ παρ-
σημον τοῦ κ. Συνόπουλου ἔχει ξεχωριστὴ ση-
μασία, γιατί εἶνε ἀπὸ τὰ δύο ἢ τρία ποῦ, γιὰ
πρῶτη φορά, δίδονται καθαυτὸ στὴ Νεοελλ-
νικὴ Φιλολογία. Οἱ περισσότεροι, τῶν δὲ
ἀπὸ τοὺς λόγους ποῦ τὸ ἐπῆραν, δὲν εἶνε μὴ-
νιν λόγους, ἀλλ' ἄλλοι ἀνώτεροι ἀξιωματικοί,
ἄλλοι ἀνώτεροι ὑπάλληλοι, ἄλλοι πολιτευόμε-
νοι, ποῦ καὶ λόγοις δηλαδὴ νὰ μὴ ἦταν, πάντα
θὰ ἔπαινον παράσημο. Ἐνῶ ὁ κ. Συνόπουλος,
μὲ ἄλλους δύο-τρεις ἀπὸ τοὺς παρασημοφο-
ρήντας, δὲν εἶνε παρὰ μόνον συγγραφεὺς. Τίπο-
τε ἄλλο δὲν ἔκαμε ποτὲ στὴ ζωὴ του, παρὰ νὰ
γράψῃ φιλολογικὰ ἔργα. Αὐτὰ λοιπὸν, ἀποκλει-
στικῶς αὐτὰ, ἀναγνωρίζει καὶ ἐπιδραβεῖ ση-
ματὸ τὸ Κράτος.

—Καὶ μὴ ἄλλη παρασημοφορήσις εἶνε τιμὴ
ποῦ ἀντανάκλῃ καὶ στὴ «Διάπλασι»: Τοῦ κ.
Ἀριστ. Π. Κουρτίδη, διευθυντοῦ τοῦ ἐν Παι-
ρατίᾳ Διδασκαλείου. Καὶ ὁ κ. Κουρτίδης (Δι-
μήλιος Εἰσαγγελέως) εἶνε ἐπίσης στενὸν ἀν-
δεμόνως μὲ τὴν «Διάπλασι» καὶ αὐτὸς ἐπίση-
μος παιδαγωγός, κοσμηγένης, καθηγητὴς
καὶ λογοτέχνης ἀπαράμιλλος, διετέλεσε ἀρχισυν-
τάκτης τοῦ περιοδικοῦ μας, ἀπὸ τὰ πρῶτα τοῦ
χρόνου ὡς τὸ 1894. Καὶ ἡ «Διάπλασις» ὑπε-
ρηφανεύεται γιὰ τὴν ἀναγνώρισιν τῶν μεγάλων
ἡθικῶν ὑπηρεσιῶν του καὶ τὸν συγχαίρει ἰδιαί-
τερώς γιὰ τὴν τόσο δικαίαν τιμὴν, εὐχομένη
καὶ εἰς ἀνέμους.

Ἡ Ἰδεώδης Ἑλλάς μὲ ἐνοχλεῖ καὶ σή-
μερα—τί ἐνόχλησις!...—διὰ νὰ μὴ ἀναγγεῖλῃ
ὅτι «δὺς ἀκόμη φίλοι τῆς ἐμὴς ἡμετέρας τὸ πα-
ράδειγμα τῆς καὶ τώρα κεντοῦν διὰ τὴν Ἑ-
πάρκειάν μου ἓνα σμῆν ντὲ τάμπλ, καὶ μάλι-
στα τὴν ἐρωτοῦν ἂν πρὶν νὰ μὴ τὸ προσφέρουν
ἢ νὰ τὸ ἐθέσουν εἰς Ἀγγέλους». —Κ' ἐγώ, ἀγα-
πητή μου, προτιμῶ νὰ τὸ ἐθέσω εἰς Ἀλ-
χέον, ὅπως ἔκαμες καὶ σὺ καὶ νὰ μὴ στείλουν
τὸ πρῶτον. Αὐτὸ δὲ πῇ «νὰ μιμηθῶν τὸ πα-
ράδειγμα σου», ποὺ μακάρι νὰ τὸ ἐμυμνοῦν
πολλοὶ φίλοι μου, καὶ ὅχι μόνον αὐτὸ, ἀλλὰ
καὶ ὅτι ἔκαμες καὶ τώρα διὰ τὴν Ἑπάρκειάν.

Αὐτὸ εἶνε ἀκριδὸς, Ἡρώδης Θρακοπόλε:
Ἡ Κυρία Σοφία Στέφανος ὑπῆρξε ἀπὸ τοὺς
ὀλίγους Ἑλληνας ποὺ ἐτίμησαν τὴν Νέαν Ἑλ-
λάδα στὰ μάτια τῶν ἔθνων καὶ τοὺς ἔδειξε, ὅτι
προέκυψε ἀπὸ τὴν Ἀρχαίαν καὶ ὅτι ἐπομένως
μᾶς ἀξίζει νὰ φέρομεν τὸ ἔνδοξον ὄνομα τῶν
προγόνων μας. Πολὺ σωστὸ καὶ τὸ ἄλλο ποῦ
λές, ὅτι δὲν εἶνε μόνον αἱ νίκαι καὶ τὰ τρόπαια
τῶν πολέμων ποὺ ἐξυψώνουν τὰ ἔθνη, ἀλλὰ
καὶ ἡ σοφία, τὸ πνεῦμα, ἡ ἐπιστήμη, ἡ φι-
λολογία, ἡ τέχνη. Καὶ ὁ κ. Φαίδων σ' εὐχα-
ριστεῖ πολὺ ποῦ τὸν ὀνομάζεις «ἀπὸ τοὺς κο-
ρυφαίους τῆς φιλολογίας μας» καὶ θεωρεῖς «εὐ-
τύχημα διὰ τὴν νεολαίαν» τὸ νὰ τὴν διδάσῃ
καὶ νὰ τὴν συμβουλεῖ με τὰς ἑπιστολάς του
ἓνας τέτοιος συγγραφεὺς.

Νὰ καὶ ἡ Κάκια, ποῦ ἀπὸ τόσο καιρὸ μὴ
ἐξαναγράφει. Ἀρρήστῳ νὰ λάβω τὸ γράμμα τῆς
καὶ μόνον σήμερα τῆς ἀπαντῶ, ἀλλὰ τί νὰ γίνῃ!
—Ναί, ἀγαπητή μου, καὶ ἐγὼ τὰ βαρύνω διὰ
αὐτὰ, καὶ προπαύω τὴν φροντίδα ἐγὼ τὸ
πρῶτον. Ἀλλ' ὅπως εὖ θεωρεῖς παρηγορίαν τὸ
ὅτι «δὲν στερήθητες τοῦλάχιστον τῆς συντροφί-
ας μου», ἐστὶ καὶ ἐγὼ παρηγορούμαι καὶ ἐνθαρ-
μίζομαι ποῦ με τόσας δυσκολίας, με τόσα ἐμπόδια,

ἐγὼ ἀκόμη τὴ δική σας συντροφίαν, τὴ συντροφίαν
τῶν παιδιῶν μου.

Δὲν κάνω διακρίσεις, Συριοποῦλα, παρὰ
τεχναίως κ' ἐξ ἀνάγκης. Δηλαδή: ἀπαντῶ στὰ
πρῶτα γράμματα ποὺ λαβαίνω καθ' ἑδωμάδα,
μὲ τὴ σειρά τους καὶ ἅμα τελειώσῃ ὁ χώρος
ποῦ ἔχω διαθέσιμος σὲ κάθε φύλλον, ἀφίνω τὰ ἅλλα
μὲ λόπν μου, ὅσα καὶ ἂν εἶνε καὶ ὅποιον καὶ ἂν
εἴη. Ἐπὶ φαίνεται ὅτι εἰς μερικὰς ἀπαντῶν
κατὰ προτίμησιν ἐκτενῶς καὶ ἄλλους τοὺς περὶ
ἀπλῶς, στὰς «ῥαίτας ἐπιστολάς», ἀλλὰ δὲν εἶνε!
Κανένα δὲν ξεχωρίζω. Ἡ τυχὴ μόνον ξεχωρίζει
ὅπως θέλει, καὶ ἡ ἀνάγκη ἐπιτρέπει στὴν τυχὴ
αὐτὴ, γιατί δὲν ὑπάρχει χώρος. —Ἐννοεῖται ὅτι
μὴδ' ὅμως γιὰ τὰ γράμματα ποῦ ἀπαντῶν, ποῦ
ἐπιδέχονται μιὰ ἐκτενέστερη ἀπάντησιν γιατί
τάλλα, ποῦ ἁπλῶς μὲ ἐρωτοῦν, μὴ ἀναγγέλλουν
ἢ μὴ παραγγέλλουν κατὰ τί, παίρνουν ὅλα τὴ
σύντομη ἀπάντησιν τοὺς στοὺς «Ἀσπασμούς».

Διαβόλου τῆς Γενονείας, σὲ δέχομαι μετὰ
πάσης χαρᾶς, ἀφοῦ μάλιστα μὴ ὑπόσχεται
«δραστὴν ἀναλόγως τῶν πνευματικῶν σου δυνά-
μεων καὶ ὑποστήριξιν ἀναλόγως τῶν ὑλικῶν».
Νὰ ἔξερξαι ὅμως, ὅτι καὶ μετὰ τὰς «πνευματικὰς
δυνάμεις» ὑποστηρίζει κανεὶς.

Ὁ Μακεδὼν Πρόσοκος μὴ γράφει, ὅτι
οἱ ἱεροκοποι τῆς Θεσσαλονίκης ἐτοιμάζονται
γιὰ ἐκδρομὴν στὰς Ἀθήνας καὶ ὅτι θὰ ἐπωφε-
λήσῃ ἀπὸ τὴν εὐκαιρίαν γιὰ νὰ ἐπισκεφθῇ καὶ
τὰ Γραφεῖα μου. Τί χαρὰ! Θυμίζεῖς ἐπίσης
στὴν Ἀναίαν, ὅτι τώρα ποῦ δὲν κἀναι οὐτε
κρῶς οὐτε ζέστη, εἶνε καιρὸς νὰ ἐτοιμάσῃ τὴν
32α Κυριακή. —Μ' αὐτὸ κάνει ὁλοέν. Καὶ σὲ
λίγο θὰ τὴν ἰδῇς.

Ἡ Ψυχὴ τῆς Σαφροῦς μὴ γράφει τὰς ἐν-
τυπώσεις τῆς ἀπὸ μιᾶς σχολικῆς ἑορτῆς καὶ κά-
ναι αὐτὴν τὴν παρατήρησιν: «Ὁ πανηγυρικὸς
τῆς ἡμέρας, ποῦ ἐξεφωνήθη ἀπὸ τὴν δεσποινί-
δα», ἔκαμε μιὰ ζωντανή ἀντίθεσιν στὴ ζωντανή
γλώσσῃ ποῦ μεταχειρίσθηκαν οἱ ποιητὰ γιὰ
τὴν ποιήματα. Σὲ βεβαίως ὅτι τὰ συνεχῇ ἵνα
καὶ ὅποτε δὲν ἐταίριαζαν διόλου στὰ ἐνθου-
σιώδη λόγια τῆς Σημάδας. Τί κακό, ἀλλήθεια,
νὰ ἔχωμε καὶ νὰνακατέωμε δύο γλῶσσας;

Καλὴ Σαρακοστή ἐπίσης καὶ καὶ ὁ Πάσχα,
Γενεθιώτικα. Ὅχι, δὲν σ' ἐλησμονήσῃ καθό-
λου, μὰ καὶ ὅλου. Ἀλλὰ ἐνῶς νὰ μὴ σὺμβῃ
καὶ μετὰ δύο-τρεις φορὰς ὅτι μὴ συνῆθῃ
τὴ Συριοποῦλα. Διότι παραπάνω τὴν ἀ-
παντῇ ποῦ τῆς γράφω καὶ πᾶρ τὴν γιὰ δική
σου. —Μὲ μεγάλῃ μου εὐχαρίστησιν εἶδα, ὅτι
εἶσαι ἐνθουσιάζομενος μετὰ τὸ Σχολεῖον, ὅπου φέ-
τος πρωτοπῆγες. Τοῦ κακοῦ, εἶδες, ἀνησυχού-
σι. Κακοὶ διδάσκαλοι δὲν ὑπάρχουν, μόνον
κακοὶ μαθηταί. Καὶ δὲν ὁ μαθητὴς εἶνε καλός,
βρίσκει καλὸ καὶ τὸν διδάσκαλό του.

Ὁ Υἱὸς τῆς Ἑλλάδος μὴ γράφει: «Ἐ-
νερῶ ἀκαταπαύστως πρὸς διδασκίαν σου. Ἀλλὰ
δυσκόλως ἐύρισκω ἀγοραστάς, διότι ὅλοι σχεδὸν
ἔδω ἐἴνε συνδρομηταί σου. Πρῶτην φορὰν εἶδα
τοιαύτην διδασκίαν καὶ ὑποστήριξιν περιοδικῶν.»
—Διὰ τὸ ἄλλο ποῦ μὴ γράφει, τοῦ ἀπαντῶ
ὅτι ἡ εἰκὼν τοῦ κ. Παπαδοπούλου ἐδημοσιεύθη
εἰς τὸ Πανηγυρικὸν φύλλον τῆς Τριακονταετη-
ρείας, τὸ 1908.

Ὁ Μέλλων Νικητὴς, μετὰ τὴν αὐξησιν
τῆς τιμῆς τοῦ φύλλου, ὅχι μόνον δὲν ἐστερήθη
κανένα τοῦ ἀγοραστήν, ἀλλὰ τοὺς αὐξήσε κατὰ
ἐκατέρωθεν καὶ τώρα ἔχει εἰκοσιπέντε! Τὰ σχό-
λια μὴ πρὶνόνται περὶ τὰς.

Ἡ Ἑλλάς τῶν Ὀνείρων μὴ προτείνει ἓνα
ἀντιδιαγωνισμὸν: Εἰς τὸ τέλος τοῦ ἔτους νὰ
προσκαλέσῃ ὅλους τοὺς φίλους μου νὰ μὴ γρά-
ψουν ποῦ ἀπ' ὅλα τὰ κομμάτια, ποῦ δὲ ἔχουν
δημοσιεύσῃ στὴ Σελίαν Συνεργασίας, τοὺς ἄρτους
περισσότερο καὶ ἔτσι νὰ βραβεύσῃ τὸ καλλίτερον
καὶ νὰ δημοσιεύσῃ ἡ εἰκὼν τοῦ γράψαντος. Ἐνὰ
εἶδος ψευδοφροσύνης, ἀλλὰ... «χωρὶς νὰ συστήσῃ
ἢ κανένα μὲ Μικρὴς Ἀγγελλίς: τὰ κομμάτια
του, ὅπως κάνουν μετὰ τὸ ψευδώνυμον προσθεῖται
ἢ Ἑλλάς τῶν Ὀνείρων». —Πῶς σ' φαίνεται;

Ἐγὼν φίλη τῆς «Διαπλάσεως»,—μὴ γράφει
ἢ Τσοπάνη τῆς Ἰδης,—ἀλλὰ δὲν μὴ ἀρκεῖ
αὐτὸ θέλω νὰ γίνω πρῶτη τῆς φίλης βλέπει,
εἶμαι ὀλίγον ἐγωίστρια, ἀλλὰ νομίζω ὅτι ὡς
πρὸς τὴν φίλιν τῆς «Διαπλάσεως», ὁ ἐγωῖσμός
δὲν εἶνε ἐλάττωμα. Αὐτὸ ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὸ
εἶδος τῆς φίλης. Εἶνε π. χ. μερικαὶ φίλαι
ποῦ ἔχουν τέτοιαν ἀξιώσιν, ὥστε νὰ παραβλά-
πτουν τὰ δικαιώματα τῶν ἄλλων. Αὐτὸς εἶνε
ἐγωῖσμός. Μιὰ καλὴ φίλη τῆς «Διαπλάσεως»
δὲν πρέπει νὰ ἐξῇ ὅτι ὑπάρχουν ἄλλαι φίλαι
φίλαι, ποῦ καθεμιά θέλει νὰ εἶνε πρῶτη.—Εὐχα-
ριστῶ πολὺ διὰ τὸ ἐξοπάθωμά.

Μνηστορογραφία, Τελευταῖα Παλαιολό-
γον, Ὁδὸν 2. Βακρ., Δημήτριος Σαρ., Πυθα-
γόρα Σάμης, Ἐρμούδον (καὶ ὅχι Ἐρμούδον) Ρό-
δον, Ἀφροσίου Κῦμα, πολὺ-πολὺ μ' εὐχα-
ρίστησαν τὰ πρῶτα σας γράμματα καὶ ἡ καλὴ
σας γνωριμία. Ἐλπίζω τώρα νὰ μὴ γράφετε
συχνά.

Ῥαίτας ἐπιστολάς μὴ ἔστειλαν αὐτὴν
τὴν ἐβδομάδα καὶ οἱ ἑξῆς: Αἰτωλός, Ψευτικὴ
Κουκλίτσα, Ἑλληνικὴ Σημάδα, Προμηθεὺς
Λεωκωτῆς, Τρολλορὰ Νεότης καὶ Κρανιόκοπος
Λάβαρο. Ἐξέτελεσα τὰς παραγγελίας των καὶ
τοὺς εὐχαριστῶ ὅλους γιὰ τὰ καλὰ των λόγια
καὶ γιὰ ὅλα.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Ἀπὸ τὴν ἐβδομάδα ἔλαβα τὰ ἑξῆς:
«Ἡ μητρικὴ ἀγάπη». —Ἡ ἀνοίξις.—
«Στὴ Γαλανόλευκην». —«Ἀπ' τὴν ἀγρία
ζωὴ μου». —Τὸ σάλλον μας.—«Στὴ Ση-
μαία μας». —«Θυμιάλα». —«Ἡ γιανὰ
τοῦ Κωστή». —«Κοτοροπολιές». —«Καν-
γίδες». —«Ὁ δι' ἀέρος ταχυνοῦς ἵππος». —
«Ἡ κόρη τοῦ τυφλοῦ». —«Ἐλάτε νὰ
ρεμβάσετε». —«Ἡ γλυκεῖα ἐποχή». —«Τὸ
παλιὸ βιβλίον». —«Ψυχολογία τῶν ψευ-
δωνύμων». —«Ὅποιος βιάζεται σκοντά-
φτει». —«Εὐφύια ποικιλί». —«Ὁ ἐπιστά-
της μας». —«Ἐπιστόδιο». —«Βροχούλα». —
«Στὴν ἀποθήκη». —Παιδικὰ πνεύματα καὶ
διὰφορα διὰ τοὺς ἑβδ. Διαγωνισμοὺς.
Ἡ Κριτικὴ εἰς τ

